

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **KIK textil a Non-Food, spol. s r. o.**, se sídlem K Hrušovu 293/2, Praha 10 - Štěrboholy, zast. Mgr. Vlastislavem Kusákem, advokátem, se sídlem Národní 32, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2013, č. j. 30 Af 11/2012 – 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2012, č. j. 327-2/2012-060100-21 (dále jen „napadené rozhodnutí“), Celní ředitelství Hradec Králové změnilo rozhodnutí Celního úřadu Hradec Králové ze dne 13. 12. 2011, č.j. 24890-5/2011-06610-021, jímž bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně užila klamavé obchodní praktiky tím, že dne 14. 9. 2011 ve své provozovně

na adrese Rašínova 1669, Hradec Králové nabízela k prodeji výrobky porušující práva k duševnímu vlastnictví – pánské košile označené způsobem zaměnitelným s ochrannou známkou č. 3950037 majitele práva k ochranné známce společnosti BURBERRY LIMITED (dále jen „Burberry“), a dámské kabelky označené způsobem zaměnitelným s ochrannou známkou č. 370445 majitele ochranné známky LOUIS VUITTON MALLETTIER (dále jen „Louis Vuitton“), v celkové prodejní ceně 2477 Kč, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Prvostupňové rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně změněno tak, že za výrobky porušující práva k duševnímu vlastnictví byly označeny pouze dámské kabelky v prodejní ceně 1.434 Kč a že původní pokuta uložená žalobkyni ve výši 1.000 Kč byla snížena na 500 Kč, ostatní části výroku, kterými bylo rozhodnuto o propadnutí předmětného zboží a povinnost nahradit náklady správního řízení, nebyly dotčeny.

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí celní ředitelství uvedlo, že zákon o ochraně spotřebitele a zákon o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví zakotvuje ochranu majitele práva duševního vlastnictví, ale i spotřebitele před nekalými obchodními praktikami, mezi které patří nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, což bylo v posuzované věci prokázáno. Užití klamavé praktiky zakládá vůči spotřebiteli nekalost způsobitou podstatně ovlivnit jeho rozhodnutí. Takové jednání je proto podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele zakázané, neboť samotné klamání je způsobilé ohrozit právem chráněný veřejný zájem bez ohledu na to, zda někdo z veřejnosti byl skutečně oklamán, či nakolik toto oklamání hrozilo. Při porovnání zajištěného zboží celní úřad vycházel ze skutečnosti, že za shodné nebo podobné jsou považovány ty výrobky, které mají stejné nebo blízké podstatné znaky. Celní ředitelství však v případě flanelových košil shledalo, že vyobrazení se odlišuje od ochranné známky Burberry počtem a odstínem jednotlivých pruhů, které vytvářejí károvaný vzor. Tím, že na košilích je použitý odlišný vzor než je předmětná ochranná známka, že výrobek je označen logem „okay“ a s ohledem na charakter předmětné ochranné známky, která využívá motiv základních geometrických tvarů běžně používaný, nejsou podle celního ředitelství vzory zaměnitelné s ochrannou známkou Burberry. Celní ředitelství však nesouhlasilo s tím, že rozlišovací způsoblost musí posuzovat stejně jako Úřad průmyslového vlastnictví ve své rozhodovací praxi, protože úkol celních orgánů je hodnotit, zda-li zajištěné zboží je neoprávněně označeno právem k duševnímu vlastnictví jiného vlastníka bez jeho souhlasu a poskytnuté licence. Rovněž nesouhlasilo s tím, že nemožnost záměny je dána odlišnou spotřebitelskou základnou, neboť k tomu žalobkyně nepředložila žádné důkazy. Srovnání žalobkyně s obdobným případem u Celního úřadu Brno neobstojí, protože se skutkově jedná o jiné případy, neboť zde existují jiné odlišující prvky. Celní ředitelství přitom poukázalo na to, že kabelky neobsahují žádné logo, nápis či označení. Při posuzování zaměnitelnosti výrobků, služeb či zboží se posuzuje případ od případu, neboť se jedná o otázku právní, nikoli skutkovou. Výrok prvostupňového rozhodnutí považovalo celní ředitelství za správný a úplný, neboť je z něj zřejmé, o jaká práva k duševnímu vlastnictví se jedná a že celní úřad měl na mysli výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou. K námitce žalobkyně, že dle správního orgánu je známka „Louis Vuitton“ černo-bílá a že by tedy barevnost výrobku měla být irelevantní, celní ředitelství poukázalo, že tato známka je v hnědo-běžovém provedení. Naopak ochranná

pokračování

známka Burberry je v černo-bílém provedení, byť její vlastník má registrované i další barevné mutace. Žalobkyně tudíž přehlédla v případě kabelek závěr celního úřadu, že se jedná o označení totožné s ochrannou známkou Louis Vuitton, přičemž však podle celního ředitelství je nutné doplnit i další ochrannou známku č. 6587851, která se vztahuje k černo-šedému znění ochranné známky šachovnice společnosti Louis Vuitton. Zadržené kabelky jsou v béžovo-hnědém provedení, černo-šedém provedení a nenesou žádné jiné logo, štítek nebo nápis. Proto celní ředitelství dospělo k závěru, že zadržené kabelky jsou neoprávněně označeny ochrannou známkou č. 370445 a č. 6587851, tudíž se jedná o padělek. Celní ředitelství proto konstatovalo, že žalobkyně skladovala a nabízela k prodeji předmětné kabelky, které porušují práva duševního vlastnictví, čímž porušila § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele způsobem uvedeným v § 5 odst. 2 téhož zákona. K námitce vedení řízení o prohlášení ochranné známky Louis Vuitton č. 370445 za neplatnou žalovaný poukázal na nařízení rady (ES) č. 207/2009, podle kterého rozhodnutí ve věci porušení práva, která nabyla právní moci a byla vykonaná před rozhodnutím o zrušení nebo neplatnosti, se zpětný účinek zrušení nebo neplatnosti ochranné známky nedotýká. Pokud v této věci bude rozhodnuto konečným způsobem před případným zneplatněním předmětné ochranné známky, nemá toto rozhodnutí vliv na projednávaný případ. Celní ředitelství bylo přesvědčeno, že celní úřad postupoval správně, neboť zákon mu umožňuje zajistit výrobky nebo zboží, které naplňují znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, a následně rozhodnout o jejich propadnutí. Celní úřad přitom neměl pochybnosti o tom, že nabízené zboží porušuje práva k duševnímu vlastnictví. Zásada in dubio pro reo se uplatní pouze v otázce skutkových pochybností, což se však v daném případě nestalo. V souvislosti se změnou prvostupňového rozhodnutí celní ředitelství přezkoumalo i uloženou pokutu, kterou s ohledem na výše uvedené přiměřeně snížilo.

[3] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou ze dne 5. 4. 2012, v níž tvrdila, že se nedopustila porušení zákazu nekalých obchodních praktik, protože jí nabízené kabelky neporušují ochrannou známku Louis Vuitton č. 370445, protože vzhled kabelek není identický s ochrannými známkami, přičemž dané výrobky se dostatečně liší od výrobků Louis Vuitton a jeho ochranných známek. Žalobkyně nadto poukazovala na to, že u ochranných známek Louis Vuitton probíhá řízení o prohlášení jejich neplatnosti, přičemž je podle žalobkyně pravděpodobné, že budou zrušeny, proto žalobkyně vyslovila závažné pochybnosti o porušení těchto ochranných známek. Žalobkyně tvrdila, že ochranné známky chrání konkrétní vzhled šachovnice, která je však na kabelkách zobrazena jinak, neboť obsahuje pouze kombinaci mnoha podobných vzorů, které společně tvoří velkou hnědou šachovnici; zvláště když její výrobky byly označeny papírovou visačkou (včetně loga žalobkyně) s uvedením země původu a skutečnosti, pro koho bylo zboží vyrobeno, což žalovaný správně vyhodnotil pouze u košil, nikoli u kabelek. Žalobkyně nadto zdůrazňovala, že předmětné známky patří do sféry módního návrhářství, s nímž se průměrný český spotřebitel nakupující její výrobky běžně nesetká, což měly správní orgány náležitě posoudit a vyjasnit. Žalobkyně poukazovala na rozdíl mezi oblastí luxusního zboží představovaného výrobky od Louis Vuitton a oblastí diskontního prodeje, kam patří i žalobkyně; tento fakt si průměrný spotřebitel s ohledem na přístup k informacím může dohledat. Žalobkyně byla v neposlední řadě přesvědčena, že Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (dále též „OHIM“) zamítne odvolání vlastníka a předmětné ochranné známky prohlásí za neplatné s účinností od počátku. Všechna jednání, která dnes správní orgány považují za protiprávní, pak budou hodnocena jako v souladu

s právem. Správní orgány se touto otázkou podle žalobkyně nedostatečně zabíraly. Pokud existují důvodné pochybnosti o tom, zda prodejem určitého zboží dochází k porušování práv duševního vlastnictví, pak by se měl celní orgán zdržet přímého zásahu vůči takové činnosti. Žalobkyně nepopírala, že ochranné známky Louis Vuitton jsou nadále platné, na druhou stranu nelze přehlédnout to, že prvostupňové rozhodnutí OHIM je prohlásilo za neplatné, tudíž správní orgány měly své závěry o to pečlivěji odůvodnit, zvláště když může mít jejich postup pro žalobkyni i trestněprávní důsledky. Správní řízení proto mělo být do doby konečného rozhodnutí OHIM přerušeno, přičemž na tento požadavek celní ředitelství nijak nereagovalo. V neposlední řadě vytýkala správnímu orgánu to, že až v rámci napadeného rozhodnutí bylo konstatováno porušení ochranné známky Společenství č. 6587851, k čemuž se nemohla vyjádřit. Proto žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí.

[4] Celní ředitelství se k žalobě vyjádřilo v podání ze dne 22. 5. 2012, v něm poukázalo na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Celní ředitelství nevidělo jinou možnost, než potrestat jednání, kterými byly naplněny podmínky klamavé obchodní praktiky. Zadržené zboží je neoprávněně a shodně označeno stále platnými ochrannými známkami č. 6587851 a č. 370455. Celní ředitelství trvalo na tom, že nevidí žádný výrazný rozdíl mezi vzorem použitým na předmětných kabelkách a vzorem registrovaným jako ochranná známka, neboť se v obou případech jedná o šachovnicový vzor tvořený odstínem dvou barev tmavé a světlé, buď v béžově-hnědém provedení, nebo v šedo-černém provedení. Vnímání výrobku běžným spotřebitelem je subjektivní s ohledem na rozdílný vkus. Předmětné kabelky u někoho proto mohou asociovat výrobky společnosti Louis Vuitton, i když nenesou žádné jiné označení tohoto majitele práva, jelikož tento vzor je dobře znám. Celní ředitelství trvalo na tom, že do rejstříku ochranných známek může být zapsáno i označení, které samo o sobě rozlišovací způsobilost postrádá, ale které ho získalo v důsledku svého předchozího užívání určitým podnikatelem. Šachovnicový vzor proto může získat dostatečnou distinktivitu. Běžný spotřebitel se těžko může orientovat v záplavě zboží, která je nabízená třeba i přes internet, protože právě výrobky společnosti Louis Vuitton jsou častým terčem „padělatelů“. Ani cena kabelek není mnohdy určující, neboť originální výrobky se dají v bazarovém prodeji či výprodeji pořídit za daleko nižší ceny, než byla jejich cena při uvádění na trh. Posouzení zaměnitelnosti je podle celního ředitelství otázkou posouzení daného spotřebitele, jehož pohled se může lišit. K námitce o vedení řízení o zrušení ochranných známek poukázal na to, že toto většinou trvá několik let, přičemž do doby konečného rozhodnutí je nutné na známky hledět jako na právoplatně zaregistrované. Celní ředitelství souhlasilo s tím, že na ochranné známce je vyobrazena šachovnice, nesouhlasilo však s tím, že tento vzor nelze použít jinak v jiné podobě, protože jinak by takový vzor nemohl být použit na celé kabelce, jak se tomu ostatně děje. Souhlasilo s tím, že se odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývá také dalším zbožím – zadrženými košilemi – které však vykazovalo podstatné rozdíly, neboť na nich byl jiný vzor než vzor zaregistrovaný jako ochranná známka. Visačky na kabelkách nezpůsobují, že průměrný spotřebitel by si nemohl myslet, že se jedná o výrobky společnosti Louis Vuitton, protože vzor na kabelkách, který zaujme na první pohled, je stejný jako zaregistrovaný vzor. I méně kvalitní padělek, jakými jsou zadržené kabelky, zůstávají padělkem. Žalobkyně porušila ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť bez povolení či poskytnuté licence použila neoprávněně šachovnicový vzor na své

pokračování

výrobky – kabelky. Použitý vzor je shodný s registrovanými obchodními známkami, tudíž existuje nebezpečí záměny. Není pravdou, že by průměrný spotřebitel nemohl znát výrobky společnosti Louis Vuitton, a to s ohledem na jejich dostupnost a rozsáhlou mediální kampaň této společnosti. Celní ředitelství přitom bylo přesvědčeno, že u některých spotřebitelů může k záměně s ohledem na jeho znalosti dojít. Bylo proto provedeno řádné šetření věci, zvláště když celní orgánům je známo, že kabelky společnosti Louis Vuitton jsou často kopírovány. I když spotřebitel může věnovat koupi kabelek vyšší pozornost, nemusí vždy správně vyhodnotit, z jakého pocházejí zdroje. V projednávaném případě by potencionální kupující mohl mít za to, že šachovnicový vzor je dostatečným rozlišovacím prvkem i bez uvedení nápisu „Louis Vuitton“ či iniciál „LV“, zvláště když předmětné ochranné známky na rozdíl od dalších známek téže společnosti jsou zapsány bez těchto nápisů. Celní orgány postupovaly v souladu se zásadami správního řízení, přičemž nebyly zjištěny žádné důvodné pochybnosti, na jejichž základě by nemohlo být vydáno napadené rozhodnutí, zvláště když byly posouzeny okolnosti prodeje v mezinárodním diskontním řetězci. Částečné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí celní ředitelství nahradilo při vydání napadeného rozhodnutí. Obecně konstatovalo, že v případě nabídky a prodeje zboží porušujícího některá práva k duševnímu vlastnictví se jedná vždy o klamavou obchodní praktiku za předpokladu, že ve vztahu k tomuto jednání jsou naplněny podmínky generální klauzule o nekalých obchodních praktikách; v případě zadržení podezřelého zboží v obchodě jsou podmínky generální klauzule ve většině případů prokazatelně naplněny. Žalobkyně si je vědoma toho, že ochranné známky jsou formálně stále platně zapsané, proto je na místě aplikovat článek 55 Nařízení rady (ES) č. 207/2009. Dle zjištění celního orgánu nebude trestní stíhání v dané věci zahájeno, obavy žalobkyně z trestního řízení proto nejsou na místě. Žádosti žalobkyně o přerušení řízení nemohlo být vyhověno právě s ohledem na Nařízení rady č. 207/2009, protože k protiprávnímu jednání došlo v době, kdy obě ochranné známky byly platné. Celní ředitelství vyjádřilo názor, že žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech tím, že až v napadeném rozhodnutí jí bylo vytknuto porušení ochranné známky č. 6587851, neboť se jednalo pouze o doplnění posouzení (upřesnění barevného provedení šachovnicového vzoru) s ohledem na barvy kabelek, které byly zadrženy. Celní ředitelství bylo přesvědčeno, že z tohoto důvodu bylo oprávněno rozhodnout o změně prvostupňového rozhodnutí, přičemž se nejednalo o žádnou novou skutečnost. Celní ředitelství proto navrhovalo zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

[5] Žalobkyně k vyjádření celního ředitelství podala repliku ze dne 21. 8. 2012, v níž setrvala na své argumentaci obsažené v žalobě. Tvrdila, že na kabelkách není zobrazen chráněný vzor, neboť na nich není identické označení, ale kombinace mnoha podobných vzorů tvořící velkou šachovnici. Žalobkyně trvala na tom, že průměrný spotřebitel je schopen výrobky od sebe rozeznat. Argumenty správních orgánů jsou dle závěru žalobkyně v rozporu s principy známkového práva, které má chránit označení v podobě, ve které je zapsané. Závěry o dobré známosti ochranných známek Louis Vuitton by nadto musely být předmětem dokazování, což se však nestalo. Samotný zápis těchto známek nesvědčí o jejich vysoké rozlišovací způsobilosti. Ochranné známky Louis Vuitton jsou chráněny pouze v konkrétní kombinaci grafického prvku a barvy, nikoli jednotlivě; nelze proto bez dalšího tvrdit, že každé užití vzoru šachovnice nebo vzoru hnědobéžové barvy je pro uvedenou společnost typické. Argumentaci správních orgánů považuje žalobkyně za rozpornou, neboť nezacházejí jednotně s konceptem průměrného spotřebitele. Skutečnost,

že ochranné známky zůstaly dlouhou dobu zapsány bez námitek třetích subjektů, není pádný argument pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť se správní orgány měly zabývat relevancí důvodů návrhů na zrušení ochranných známek. Existenci dalších známek chránících barevné variace šachovnice žalobkyně považuje za irelevantní. Rozhodnutí o porušení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele s ohledem na komplikovanost věci by měla být vydávána pouze v jednoznačných případech. Celní orgány nesprávně vycházejí pouze z vyjádření vlastníka označení, že jeho šachovnicový vzor je jedinečný, ačkoli šachovnicový vzor je pro oblast oděvů a oděvních doplňků běžný, tudíž napadené rozhodnutí nemůže být v souladu se zájmy spotřebitele, ale je pouze v souladu zájmy vlastníka ochranné známky.

[6] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 31. 5. 2013, č. j. 30 Af 11/2012 – 82, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění uvedl, že dne 14. 9. 2011 provedl celní úřad kontrolu v provozovně žalobkyně, přičemž u některého zboží (pánská košile s motivem Burberry a dámské kabelky s motivem v podobě kostkovaného vzoru) bylo pojato podezření, že porušují práva duševního vlastnictví. Součástí správního spisu je i vyjádření zástupce společnosti Louis Vuitton jako vlastníka ochranných známek, podle kterého předmětných 6 ks dámských kabelek je neoprávněně označeno označeními, která jsou identická či podobná se zapsanými ochrannými známkami této společnosti. S ohledem na to, že se podle krajského soudu jedná o známkoprávní ochranu, je nutné přihlídnout i k příslušné komunitární úpravě a navazující judikatuře Evropského soudního dvora, podle které je nutné vycházet z toho, zda existuje mezi takovým podobným označením (provedením) a ochrannou známkou nebezpečí záměny, včetně pravděpodobnosti asociace mezi tímto provedením a ochrannou známkou, což je závislé na řadě faktorů konkrétního případu. Soud přitom souhlasil se závěry správních orgánů, že označení u těchto kabelek je svým provedením téměř shodné s ochrannými známkami č. 370445 a č. 6587851, kabelky jsou tak svým celkovým provedením zaměnitelné s výrobky společnosti Louis Vuitton. Vizuální podobnost v podobě šachovnicového vzhledu tvořeným kombinací světlých a tmavých kostek a doplněný vzhledem vytvářejícím dojem plátňové vazby shledává soud za markantní na rozdíl od papírové visačky s uvedením země původu, která spotřebitele na první pohled nezaujme. Absence nápisu „Louis Vuitton“ nebo „LV“ je irelevantní, neboť tyto znaky nemusí být ani na originálních výrobcích s ohledem na obsah registrovaných ochranných známek. Za rozhodující přitom soud považoval hledisko průměrného spotřebitele a způsob, jakým označení v krátkém časovém úseku hodnotí při zohlednění místa prodeje v kamenném obchodě obchodního řetězce. Soud se neztotožnil s tím, že ochranné známky chrání pouze konkrétní vzhled spočívající ve čtverci, v němž se nachází 25 malých čtverců světlé a tmavé barvy, neboť vlastník jej používá jako vzor na celé své výrobky. Celní orgány nepochybily, pokud ve vztahu k původně zajištěným košilím dospěly k závěru, že nejsou zaměnitelné s originálními výrobky, protože byly opatřeny papírovými visačkami s logem žalobkyně a nápisem „okay“ a protože označení na nich použité se lišilo od ochranné známky Burberry. Byť krajský soud přisvědčil žalobkyni, že má jiný okruh zákazníků než společnost Louis Vuitton, která prodává své zboží i ve specializovaných luxusních obchodech, to však nevylučuje, že by zákazníci žalobkyně neměli o existenci této společnosti a jejích výrobcích povědomí, přičemž s ohledem na charakter výrobků může u nich dojít k omylu v původu zajištěných kabelek. K záměně obou výrobků ve skutečnosti přitom ani nemusí dojít, jedná se o otázku právní, tudíž zaměnitelnost závisí na posouzení rozhodujícího orgánu. Správní orgán při

pokračování

rozhodování o zaměnitelnosti však musí přihlížet k relevantním skutkovým okolnostem, tj. zejména komu je určeno příslušné zboží, na jaké použití je určeno, ke způsobu a místu prodeje apod. Takové posouzení přitom nemůže být nahrazeno ani výzkumy, posudky či statistikami. Ve vztahu k prohlášení ochranné známky č. 370445 za neplatnou krajský soud poukázal na to, že věc ke dni rozhodování celního orgánu nebyla pravomocně skončena, tudíž bylo nutné vycházet z toho, že ochranná známka je platná, nebylo proto nutné přerušovat řízení a vyčkávat na konečné rozhodnutí OHIM, které může být vydáno za dlouhou dobu, zvláště když správní orgány neměly pochybnosti o skutkovém stavu. Odkaz celního ředitelství na čl. 55 nařízení Rady (ES) č. 207/2009 byl v tomto směru nadbytečný. Krajský soud nezjistil pochybení v tom smyslu, že až v napadeném rozhodnutí bylo konstatováno porušení práv i ve vztahu k ochranné známce č. 6587851, neboť šlo pouze o doplnění správného čísla ochranné známky i k šedočernému provedení šachovnicového vzoru, který byl rovněž použit na zajištěných kabelkách; nedošlo k proto k doplnění podkladů pro rozhodnutí, ani se neměnil právní názor celního úřadu k předmětným kabelkám. Celkový vzhled zajištěných kabelek může proto dle závěru krajského soudu u části veřejnosti vytvořit spojení mezi použitým provedením kabelek a ochrannými známkami společnosti Louis Vuitton, tudíž může dojít k oklamání spotřebitele; celní orgány proto postupovaly v souladu se zákonem, přičemž se vypořádaly se všemi námitkami žalobkyně.

[7] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2013, č. j. 30 Af 11/2012 – 82, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 12. 7. 2013, v níž se dovolávala důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka byla přesvědčena, že soud nesprávně posoudil otázku porušení práv z ochranných známek Louis Vuitton zajištěným zbožím, neboť přehlédl hledisko průměrného českého spotřebitele, označení vlastními identifikačními znaky stěžovatelky vylučujícími záměnu a kdo je průměrným spotřebitelem zboží stěžovatelky a zboží vlastníka ochranných známek. Soud rovněž nesprávně vyhodnotil otázku vedení řízení před OHIM o prohlášení předmětných ochranných známek za neplatné pro nedostatek jejich rozlišovací způsobilosti, neboť tím vznikly zásadní pochybnosti o porušení práv z ochranných známek. Rozsudek soudu považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelný, protože z něj nevyplývá, kdo jsou průměrní spotřebitelé zboží stěžovatelky a vlastníka ochranných známek a na základě čeho mohou její průměrní zákazníci považovat její výrobky za zaměnitelné s ochrannými známkami. Soud zatížil své rozhodnutí vadou také tím, že zaměňuje výrobky majitele ochranných známek s těmito ochrannými známkami a že protichůdně hovoří o možnosti odlišení jednotlivých výrobků a zároveň o jejich zaměnitelnosti. Závěry soudu o nutnosti ochrany spotřebitele nemají oporu ve skutkových zjištěních správních orgánů. V doplnění ze dne 25. 7. 2013 stěžovatelka uvedla, že zajištěné kabelky nejsou padělky. Nebylo jí zřejmé, proč soud hovořil o průměrném spotřebiteli, když není jasné posouzení postoje a vnímání průměrného spotřebitele zboží stěžovatelky ve vztahu k ochranným známkám a výrobkům Louis Vuitton představujícím luxusní zboží. Stěžovatelka zdůraznila, že její kabelky byly označeny jejími vlastními identifikačními znaky a značkou „okay“. Z judikatury Evropského soudního dvora dovozuje, že vlastník ochranné známky se může domáhat ochrany tehdy, pokud užívání napadeného označení má za účinek nebo je způsobilé ovlivnit základní funkce ochranné známky, zejm. její základní funkci garantovat spotřebitelům původ výrobků nebo služeb;

k oslabení této funkce však použitím dalších odlišovacích prvků nemohlo dojít. Předmětné ochranné známky Louis Vuitton navíc mají extrémně nízkou rozlišovací způsobilost, s čímž se krajský soud nijak nevypořádal, zvláště když takový vzor je v oblasti oděvů a oděvních doplňků běžný. Ochranná známka č. 370445 proto byla již Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu prohlášena za neplatnou z důvodu její zápisné nezpůsobilosti, neboť se jedná o běžný a rozšířený dekorativní prvek, který vzniká jako důsledek technologického použití různých tkanin nebo materiálů. V takovém případě však mělo být přihlédnuto k tomu, že rozsah ochrany těchto ochranných známek je užší a že je omezen na označení identická, resp. snadno zaměnitelná, která nemají svůj vlastní odlišující prvek, který však zajištěné kabelky měly. Byť o žalobě proti rozhodnutí OHIM ještě nebylo rozhodnuto a ochranné známky jsou formálně platné, mělo by být k těmto zjištěním přihlédnuto, opačný postup by byl ryze formalistický. Rozhodující orgán se nadto nevypořádal s námitkou ohledně absence analýzy věci z hlediska průměrného spotřebitele daných výrobků s přihlédnutím k obecně akceptovanému konceptu průměrného spotřebitele. Podle manuálu OHIMu se při posuzování zaměnitelnosti označení a dřívější ochranné známky mají zkoumat spotřebitelé, u nichž je pravděpodobné, že budou kupovat zboží označené těmito prvky. Relevantní veřejností vlastníka ochranných známek je velmi úzká skupina obyvatel s vysokými příjmy, u níž je prakticky nemožné, že bude nakupovat zboží v diskontním řetězci s nepotravinovým zbožím, je proto vyloučeno, aby relevantní spotřebitelé jednotlivé výrobky zaměnili. Koupí drahých luxusních výrobků navíc spotřebitel bude věnovat vyšší pozornost, tudíž se v původu předmětných kabelek nemůže splést. Záměna zboží je rovněž vyloučena na základě zcela odlišného prodejního prostředí a kanálů, jimiž se zboží dostává ke spotřebiteli. Dovedeno do absurdních důsledků, musel by např. být podle stěžovatelky obdobně zakázán prodej vozu Mercedes Benz S, neboť jeho tvary jsou obdobné jako u vozu Hyundai Centenial, pokud by společnost Hyundai tyto tvary zaregistrovala jako ochrannou známku. Závěry soudu o možnosti asociace označení na zajištěných kabelkách s ochrannými známkami považovala stěžovatelka za nepodložené a nedostatečné. K protiprávní situaci přitom podle stěžovatelky dochází pouze tehdy, pokud si spotřebitelská veřejnost při spatření podobného označení nejen vybaví starší ochrannou známku, ale zamění je. Tato záměna je však v dané věci vyloučena z důvodu rozdílného okruhu relevantních zákazníků. Jistou spojitost stěžovatelka přitom nevylučuje, ovšem neshledává riziko záměny. Správní úřady v tomto směru preferovaly zájmy vlastníka ochranné známky na úkor práv stěžovatelky. Rozsudek stěžovatelka shledává v neposlední řadě nepřezkoumatelným, neboť se nevypořádává s tím, kdo je průměrným spotřebitelem daných výrobků a jak vnímá výrobky stěžovatelky a ochranné známky, přičemž soud nesprávně převzal zjištění učiněná správními orgány. Závěr o tom, že průměrný spotřebitel si s určitou značkou spojuje jistou kvalitu výrobků a s jinými výrobky zase nižší kvalitu, musí mít oporu ve zjištěném skutkovém stavu, což se v daném případě nestalo. Stěžovatelka proto navrhovala zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 2. 8. 2013, v němž vyjádřil přesvědčení, že rozsudek krajského soudu je věcně správný. Z kasační stížnosti žalovanému vyplývá, že stěžovatelka odmítá uznat, že na zajištěných kabelkách je neoprávněně použit vzor chráněného obrazovou ochrannou známkou „Louis Vuitton“, což představuje zakázanou nekalou obchodní praktiku ve formě klamavé obchodní praktiky.

pokračování

K argumentům stěžovatelky dovolávající se probíhajícího řízení o prohlášení ochranných známek za neplatné poukázal žalovaný na to, že podle § 33 odst. 2 písm. a) zákona o ochranných známkách se následné zrušení ochrany nedotkne rozhodnutí ve věci porušení práv z ochranné známky, které nabylo právní moci a bylo vykonáno před nabytím právní moci rozhodnutí o zrušení, což je podle žalovaného daný případ. Žalovaný se neztotožnil s námitkami stěžovatelky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a poukázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 27/2012, které se podle jeho názoru týkají obdobné kauzy; pokud tedy byly naplněny znaky klamavé obchodní praktiky, byly tím bez nutnosti prokazování dalšího naplněny znaky nekalé obchodní praktiky podle § 4 zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný proto navrhoval kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[9] Stěžovatelka replikou ze dne 23. 8. 2013 reagovala na předchozí vyjádření žalovaného, přičemž trvala na tom, že mělo být přihlédnuto k důvodu, proč OHIM prohlašuje ochrannou známku za neplatnou, neboť takové řízení vzbuzuje pochybnost o tom, zda je předmětná ochranná známka vůbec schopna plnit základní funkci ochranné známky. Závěr zda dochází ke klamání spotřebitele prodejem výrobků porušujících práva duševního vlastnictví, je závislé na posouzení § 8 zákona o ochranných známkách a na tom, zda si spotřebitelé mohou označení zaměnit nebo asociovat s ochrannými známkami Louis Vuitton; jedná se o otázku známkoprávního posouzení věci celním úřadem z hlediska obvyklé známkoprávní praxe. Bylo přitom v řízení před OHIM prokázáno, že šachovnicový vzor je jedním z nejčastějších a nejvíce rozšířených designů v módní oblasti. V takovém případě proto nelze hovořit o zásahu do práva z daných ochranných známek. Celní úřady nemohou odmítat závěry obsažené v rozhodnutí OHIM o prohlášení neplatnosti s odkazem na formální zápis v době vydání napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka se v tomto směru navíc dovolává obecné zásady správního trestání „v pochybnostech mírněji“. Stěžovatelka důrazně nesouhlasila s tím, že žalovaný postupuje tak, že se otázkou průměrného spotřebitele a jeho vnímání výrobků a označení zabývat nemusí, neboť mu postačuje zjištění o použití vzoru chráněného ochrannou známkou; protože to je v rozporu s rozhodovací praxí v oblasti známkového práva. V rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaném žalovaným byl na rozdíl od nyní projednávané věci řešen případ prokázaného zjištění klamavého označení. Zde však nebylo postaveno na jisto, zda zboží je opatřené klamavým označením.

[10] Žalovaný v podání ze dne 18. 9. 2013 setrval na dříve uvedeném, že nemůže zpochybňovat zápis ochranné známky u OHIMu, tudíž v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovaly žádné pochybnosti. Vedení řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou nemůže být důvodem, aby ji celní orgány v době její platnosti nerespektovaly, neboť není zjevné, jak bude pravomocně rozhodnuto; i kdyby následně došlo k rozhodnutí o jejím prohlášení za neplatnou, právo tuto kolizi jednoznačně řeší v neprospěch stěžovatelky. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaný dovozoval pouze to, že pokud byly naplněny znaky klamavé obchodní praktiky, byly tím bez nutnosti prokazování dalšího naplněny znaky nekalé obchodní praktiky.

[11] Stěžovatelka v podání ze dne 20. 11. 2013 poukazovala na to, že je to právě žalovaný, kdo nerespektoval rozhodnutí OHIMu o prohlášení známky za neplatnou. Ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách neospravedlňuje

nezákonnost napadeného rozhodnutí, zvláště když tam zakotvené pravidlo není v souladu s ústavním pořádkem a ochranou vlastnictví. Stěžovatelka proto nechala na zvážení Nejvyššího správního soudu, zda se v dané věci neobrátil na Evropský soudní dvůr, nakolik je důsledek takového ustanovení slučitelný se základními ústavněprávními zásadami v tom směru, že správní orgán má až do pravomocného rozhodnutí o výmazu ochranné známky striktně držet formální stránku věci. Stěžovatelka přitom nevylučovala možnost domáhat se náhrady škody po vlastníkově ochranné známky, ale pochybovala o její úspěšnosti. Stěžovatelka je přesvědčena, že stát neměl v daném případě do věci zasahovat, naopak měl nechat na majiteli ochranné známky, aby se domáhal svých práv u obecných soudů; přičemž s ohledem na řízení a následné rozhodnutí OHIMu by nemohl být úspěšný.

[12] Žalovaný na výše uvedené reagoval v přípisu ze dne 16. 12. 2013 a odvolal se na to, že rozhodnutí o zrušení platnosti ochranných známek dosud pravomocně nepadlo, i kdyby tomu však bylo, situaci řeší § 33 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách tak, že nezabývá platnosti rozhodnutí ve věci porušení práv z ochranné známky. Pokud by žalovaný akceptoval požadavky stěžovatelky, bylo by rozhodování v této oblasti naprosto nejisté a v budoucnu zpochybnitelné. Vnitrostátní úprava navíc plně odpovídá zcela totožné unijní úpravě obsažené v nařízení Rady (ES) č. 207/2009.

[13] Stěžovatelka dopisem ze dne 21. 1. 2014 poukázala na recentní rozhodovací praxi žalovaného, která dospívá ke zcela opačným závěrům než v případě napadeného rozhodnutí. V jiných řízeních totiž žalovaný naopak přihlédl k tomu, že právo duševního vlastnictví bylo v řízení před OHIM zpochybněno, tudíž stěžovatelka nevidí důvod, proč nebylo stejně postupováno i v předmětné věci. V neposlední řadě dospívala k závěru, že její jednání nenaplnňuje materiální stránku deliktu.

[14] Žalovaný na námitku změny své rozhodovací praxe reagoval přípisem ze dne 14. 2. 2014, v němž tvrdil, že jeho rozhodnutí č.j. 57324/2013-900000-304.7 se týkalo skutkové a právně zcela jiné situace, neboť zde žalovaný vytknul celnímu úřadu řadu procesních pochybení, navíc v meritu věci dospěl na rozdíl od nyní posuzované věci k závěru, že provedení výrobků vykazuje značné odlišnosti.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[15] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné posouzení věci

pokračování

a nepřezkoumatelnost rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové. Stěžovatelka sice uplatnila i kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), s. ř. s., ale k tomuto důvodu neuvedla žádnou relevantní argumentaci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47). Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[18] Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 14. 9. 2011 provedl celní úřad kontrolu v provozovně stěžovatelky, která byla zaměřena zejména na kontrolu dodržování povinností ve smyslu ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele a ustanovení § 32 a § 33 zákona č. 191/1999 Sb., tj. na kontrolu toho, zda nedochází k nabízení nebo prodeji výrobků, služeb nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, případně, zda nedochází k jejich skladování za účelem nabízení nebo prodeje. U kontrolovaného zboží - pánská košile s motivem (kostkovaným vzorem) Burberry a dámská kabelka s motivem (kostkovaný vzor) Louis Vuitton - pracovníci celního úřadu pojali podezření, že porušuje práva k duševnímu vlastnictví ve smyslu zákona o ochranných známkách.

[19] Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele „obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.“

[20] Podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele „užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.“

[21] Podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele „Za klamavou obchodní praktiku se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu 4b) v obchodním styku.“

[22] V první řadě stěžovatelka označuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se nevypořádává s tím, kdo je průměrným spotřebitelem stěžovatelky na rozdíl od spotřebitelů vlastníka ochranné známky. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem,

rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[23] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost. Ani samotné tvrzení stěžovatelky, že rozsudek je nedostatečně odůvodněn, neboť v něm stěžovatelka nenachází oporu pro vyvrácení všech jejích argumentů, neobstojí, neboť krajský soud přdestřel svůj právní názor na věc s ohledem na příslušné skutkové okolnosti; skutečnost, že argumentace krajského soudu neodpovídá závěrům a představám stěžovatelky, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[24] Napadený rozsudek tedy dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Hradci Králové se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil řádně ke všem žalobním bodům a správně zjistil skutkový stav věci, přičemž jasně a stručně vyložil, proč napadené rozhodnutí považoval za zákonné. Subjektivní představy stěžovatelky ohledně správnosti postupů správních orgánů a správního soudu, když jim vytýká, že nemůžou přihlížet k výrobkům, ke kterým se ochranné známky vážou, nemohou zakládat důvod nepřezkoumatelnosti, pokud tyto názory nemají oporu v právním řádu České republiky, zvláště kdy sama stěžovatelka také argumentuje vztahem mezi výrobky a ochrannými známkami společnosti Louis Vuitton. Samotný fakt, že soud převezme argumentaci správního orgánu z důvodu její správnosti, nedokládá, že se jedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí, pokud tato argumentace vyvrací žalobní body. Nepřezkoumatelnost v neposlední řadě nezakládá ani fakt, že krajský soud obecně uvedl, že je nutné chránit spotřebitele před klamáním napodobeninami nižší kvality, neboť pouze obecně popsal účel příslušné právní úpravy bez ohledu na projednávanou věc, k čemuž nemá Nejvyšší právní soud co dodat.

[25] Pokud stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že se nevypořádal s její argumentací ohledně nutnosti prokazování dobré známosti a všeobecné známosti ochranných známek Louis Vuitton, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že tuto argumentaci uvedla poprvé až v podání ze dne 21. 8. 2012, tudíž po uplynutí dvouměsíční lhůty pro rozšíření žalobních bodů podle 71 odst. 2 s. ř. s. a krajský soud k ní proto nemohl přihlížet.

[26] Krajský soud se rovněž nedopustil nepřezkoumatelnosti rozsudku, pokud přisvědčil stěžovateli, že okruh jejích zákazníků není totožný se zákazníky společnosti LOUIS VUITTON MALLETTIER, přičemž ale poukázal na to, že i zákazníci stěžovatelky mohou mít o existenci této společnosti a o její značce a výrobcích povědomí, přičemž mohou být z důvodu totožného vzoru použitého na zajištěných dámských kabelkách oklamáni.

pokračování

Nejvyšší správní soud neshledává nic nepřezkoumatelného na závěru soudu, že i ti, kteří si vůbec nekupují luxusní a drahé zboží, by si mohli koupit zajištěné kabelky právě z toho důvodu, že by se zmýlili v původu takového zboží a že by je zaměnili za kabelky od společnosti LOUIS VUITTON MALLETTIER. Právě výhodnost takového nákupu v podobě nízké ceny a přitom totožného či obdobného vzoru s ochrannými známkami Louis Vuitton podle Nejvyššího správního soudu mohla hrát značnou roli při rozhodování zákazníků stěžovatelky ohledně koupě takového výrobku.

[27] Byť tato otázka přesahuje problematiku nepřezkoumatelnosti rozsudku a jedná se spíše o argumentaci dovolávající se nezákonnosti napadeného rozsudku, je podle Nejvyššího správního soudu nutné uvést, že není možné souhlasit s faktickým závěrem argumentů stěžovatelky, podle kterého není možné dovodit oklamání u zákazníků, kteří si kupují „levné zboží v levném obchodě“, a to bez ohledu na to, jak kupovaný výrobek vypadá. V takovém případě by totiž ochrana duševního vlastnictví postrádala jakéhokoli smyslu, protože po vybudování luxusní značky (kterou jsou např. výrobky společnosti Louis Vuitton), by se ochrana ve smyslu požadavku stěžovatelky na zohlednění zákazníků takové značky vztahovala pouze na okruh zákazníků luxusního zboží a na prodej „luxusního a drahého zboží“, tudíž by byl možný prodej „levných napodobenin a padělků“, které by však evidentně těžily z dobrého jména luxusní značky. Takové závěry jsou zjevně absurdní a zcela odporují smyslu známkoprávní ochrany.

[28] Předmětem sporu v projednávané věci je tedy otázka, zda zajištěné kabelky porušují práva k ochranné známce společnosti LOUIS VUITTON MALLETTIER, a tudíž tak porušuje práva duševního vlastnictví. Výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou.

[29] Při posuzování zaměnitelnosti je třeba vyjít z komunitární úpravy známkového práva, jak požaduje stěžovatelka, v čemž ji Nejvyšší správní soud dává za pravdu, a s tím související judikatury Soudního dvora. K harmonizaci národních právních předpisů byla vydána První směrnice Rady č. 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Ta však byla nahrazena Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2008/95/ES ze dne 22. října 2008, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále jen „směrnice 2008/95/ES“). Směrnice 2008/95/ES mimo jiné vymezila, že *„ochrana by se měla vztahovat rovněž na případy podobnosti mezi známkou a označením a mezi výrobky nebo službami. Je nezbytné vykládat pojem podobnosti v souvislosti s nebezpečím záměny. Nebezpečí záměny, jehož posouzení závisí na mnoha faktorech, a zejména na povědomí o ochranné známce na trhu, na asociaci, která může vzniknout mezi užívaným označením a zapsanou známkou, na stupni podobnosti mezi ochrannou známkou a označením...“*. Práva z ochranné známky jsou vymezena v čl. 5 směrnice 2008/95/ES, který stanoví, že *„ze zapsané ochranné známky vyplývají pro jejího majitele výlučná práva. Majitel je oprávněn zakázat všem třetím osobám, které nemají jeho souhlas, aby v obchodním styku užívaly označení, u něhož z důvodu jeho totožnosti nebo podobnosti s ochrannou známkou a totožnosti či podobnosti výrobků nebo služeb označovaných ochrannou známkou a označením existuje nebezpečí záměny u veřejnosti, včetně nebezpečí asociace označení s ochrannou známkou.“* Z této úpravy prakticky vyšel i

český zákon o ochranných známkách, který čl. 5 citované směrnice transponoval do ustanovení § 8 odst. 2 zákona o ochranných známkách.

[30] Při výkladu vnitrostátního práva, přijatého za účelem provádění směrnice (v posuzované věci směrnice 2008/95/ES), je vnitrostátní soud povinen vykládat a uplatňovat vnitrostátní právo dle smyslu a účelu směrnice, aby bylo dosaženo výsledku uvedeného ve směrnici, za předpokladu, že takový výklad vnitrostátní předpis umožňuje. Směrnice je závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům (např. rozsudek Soudního dvora ze dne 10. dubna 1984, sp. zn. C-14/83, ve věci Von Colson and Kamann, Recueil, str. 1891, rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. listopadu 1990, sp. zn. C-106/89, ve věci Marleasing, Recueil, str. 4135). Je proto nasnadě, že při výkladu § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele, resp. § 8 odst. 2 zákona o ochranných známkách je nutno zásadně postupovat tak, aby tento výklad byl konformní s příslušnými ustanoveními směrnice 2008/95/ES, zejména pak s jejím čl. 5 odst. 1 písm. b), a tedy i s judikaturou Soudního dvora, která se k výkladu tohoto článku vztahuje.

[31] K pojmu zaměnitelnosti se vyjádřil Soudní dvůr, který definoval relativně objektivní kritéria, která je povinen aplikující orgán při jejím posuzování uplatnit. Z rozsudku ze dne 10. 4. 2008, sp. zn. C-102/07, ve věci adidas AG a adidas Benelux BV v. Marca Mode CV a další vyplývá, že *„posouzení nebezpečí záměny nezávisí pouze na stupni podobnosti mezi ochrannou známkou a označením, ale rovněž na tom, jak snadno může vzniknout asociace mezi označením a dotčenou ochrannou známkou, zejména s ohledem na povědomí o ochranné známce na trhu. Čím více je totiž ochranná známka známá, tím vyšší bude počet hospodářských subjektů, které budou chtít užívat podobná označení. Přítomnost velkého počtu výrobků nesoucích podobná označení na trhu by mohla porušit práva z ochranné známky, neboť by mohla snížit rozlišovací způsobilost ochranné známky a ohrozit její základní funkci, kterou je zaručit spotřebitelům původ dotčených výrobků“*. Soudní dvůr EU též vyslovil, že *„pravděpodobnost záměny je třeba posuzovat globálně, s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“*, přičemž toto globální zhodnocení zejména vizuální či významové musí *„vycházet z celkového dojmu, kterým známky působí a je nutné vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky.“* (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 11. 1997, sp. zn. C-251/95, ve věci SABEL BV v. Puma AG, bod 23).

[32] Při posuzování všech relevantních faktorů zaměnitelnosti je třeba vycházet z pohledu průměrného spotřebitele (zákazníka) a rozhodující je celkový dojem, který průměrnému spotřebiteli utkví v paměti, což je většinou určitá dominující část označení, nikoli jeho jednotlivé detaily (srov. opět rozsudek Soudního dvora ve věci C-251/95, bod 23). Hledisko průměrného spotřebitele z doktrinního i judikatorního pohledu vychází z toho, že jde o *„spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory“* (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. C-210/96, ve věci Gut Springenheide GmbH, popř. i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1757/2012). Od průměrného spotřebitele je tedy třeba požadovat určitý stupeň pozornosti, a tím lze od něho očekávat, že náležitě přihlédne k podstatným rozdílům mezi značkami, označením výrobku apod.

pokračování

[33] Vychází se z celkového dojmu, kterým posuzované označení především vizuálně působí na průměrného spotřebitele. K tomu je nutné zdůraznit, že důležitou podmínkou pro správné vymezení průměrného spotřebitele je jeho zařazení do konkrétní cílové skupiny. Správné vymezení cílové skupiny hraje důležitou roli v následném posouzení nároků kladených na takto vymezeného průměrného spotřebitele. Až souhrn vlastností cílové skupiny spotřebitelů může vést k vytvoření obrazu jejího průměrného zástupce. Dopad posuzované praktiky pak bude určován právě vůči tomuto průměrnému zástupci cílové skupiny.

[34] Pohledem průměrného spotřebitele je výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost, a tedy podřazení skutkového stavu těmito pojmy, otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoli otázkou skutkovou. Znaleckého dokazování k takovému zjištění použít nelze (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 23 Cdo 971/2011).

[35] Z výše uvedených východisek při posuzování právě projednávané věci vyšel i Nejvyšší správní soud.

[36] Nejvyšší správní soud v tomto směru uvádí, že vzor na zajištěných dámských kabelkách je zcela identický s vzorem chráněný obrazovými ochrannými známkami Louis Vuitton. Tento závěr přitom nemůže zpochybnit ani podle názoru Nejvyššího správního soudu účelová argumentace stěžovatelky uplatněná v řízení před krajským soudem, kdy hovořila o tom, že ochranná známka se vztahuje pouze na 25 čtverců, kdežto na zajištěných kabelkách se jedná o kombinaci mnoha podobných vzorů (čtverců), protože tím přehlíží, že právě kombinací vzoru chráněného ochrannými známkami Louis Vuitton vznikne vzor, který je věrně zobrazen na zajištěných kabelkách. Stěžovatelka totiž vzor na kabelkách nesprávně účelově rozděluje na jednotlivé části, aniž by podobné a odpovídající „vizuální“ operace provedla i s vzorem chráněným ochrannými známkami.

[37] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, že by zaměnitelnost zajištěných kabelek s ochrannými známkami vylučovaly identifikační znaky. Těmito identifikátory podle Nejvyššího správního soudu zjevně nemůže být cenovka a informace o místě výroby daného zboží, pro koho bylo zboží vyrobeno; tyto štítky nadto ani nejsou pevnou součástí výrobku, tudíž by byly po jejím zakoupení při běžném používání spotřebiteli ihned odstraněny. Pokud by Nejvyšší správní soud přijal argumentaci, že to, co je levné, nemůže být zaměnitelné s drahým, luxusním zbožím, které je chráněné právy duševního vlastnictví, zcela by popřel smysl ochrany práv duševního vlastnictví. Nejvyšší správní soud je naopak přesvědčen, že to je právě znak plagiátorství, kdy je výrobek, jenž má příslušné renomé, „okopírován“ a následně prodáván za nízkou cenu tak, aby těžil z renomé „dražšího, luxusního a originálního“ výrobku.

[38] Stěžovatelka se mýlí, pokud dovozuje, že krajský soud nezohlednil hledisko průměrného českého spotřebitele. Stěžovatelka totiž podle názoru Nejvyššího správního soudu směřuje výše nastíněnou kategorii „průměrného spotřebitele“ poptávajícího určitý typ zboží a služeb, který představuje pomůcku pro rozhodování, zda v konkrétním případě existuje nebezpečí záměny, a jejího „průměrného zákazníka“, který nakupuje „levné zboží v diskontním řetězci“.

[39] Z hlediska výše nastíněného konceptu průměrného zákazníka Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že průměrný zákazník může zajištěné kabelky z důvodu vzoru na nich zobrazeného, který se shoduje s ochrannými známkami společnosti Louis Vuitton, zaměnit s výrobky této společnosti, mezi kterými jsou i dámské kabelky a na které se vztahuje ochrana založená jejími ochrannými známkami č. 370445 a č. 6587851. Nejvyšší správní soud přitom nesouhlasí s tím, že by u průměrného spotřebitele možnost záměny vylučovaly výše popsané štítky obsahující informaci o ceně kupovaného zboží, o místě výroby zboží a o tom, pro koho bylo zboží vyrobeno, které jsou při posouzení celkového dojmu zcela marginální. Vizualní dojem, který je podle názoru Nejvyššího správního soudu při koupi oděvních doplňků jedním z určujících faktorů při takovém rozhodování, je totiž obdobný jako v případě výrobků, na nichž jsou zobrazeny vzory chráněné ochrannými známkami č. 370445 a č. 6587851, protože tyto vzory jsou identické.

[40] Ohledně posouzení otázky „průměrného zákazníka stěžovatelky“ Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené, že i když souhlasí s tím, že množina zákazníků stěžovatelky nebude stejná jako množina zákazníků společnosti zaměřené na luxusní zboží, neznamená na to, že zákazníci stěžovatelky společnost Louis Vuitton, její ochranné známky a výrobky neznají a že by proto nemohli být z důvodu shodnosti vzoru na zajištěných dámských kabelkách oklamáni. Skutečnost, že stěžovatelka nabízí v diskontním prodeji „levné zboží“, nemůže ospravedlnit fakt, že takové zboží je vzhledově identické s luxusním zbožím, které je chráněno právy duševního vlastnictví, tudíž tato práva jsou stěžovatelčinou nabídkou takového „levného zboží“ porušena; neboť takové zboží může u koncového zákazníka stěžovatelky neoprávněně těžit ze své podobnosti s luxusním zbožím.

[41] Nejvyšší správní soud se ostatně k argumentaci, že koupi luxusního zboží spotřebitelé věnují zvýšenou pozornost oproti nákupu levnějšího zboží, tudíž spotřebitel kupující luxusní zboží pozná charakter „levného zboží“, vyslovil v rozsudku ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 27/2012 – 25, podle kterého *„musí být rozhodně odmítnuta snaha stěžovatele zevšeobecňovat (paušalizovat) představu o povaze zboží ve vietnamských tržnicích. Častý názor lidí o původu nabízeného zboží nelze zaměňovat za znalost každého zákazníka o těchto skutečnostech ve všech jejich významných souvislostech, pro jejíž ověření ostatně neexistují žádné objektivní metody. Kromě toho nelze přehlížet, že nepoctivým nabízením klamavě označeného zboží právě za nízkou cenu získává obchodník nezaslouženou výhodu vůči poctivým prodejcům, a to za současného rizika vzniku újmy zákazníkovi, který právě zohledněním ceny klamavě označené nabídky zboží může dospět k závěru o určité výhodnosti nákupu, kterou nabízené zboží ve skutečnosti vůbec poskytovat nemusí.“*

[42] Poukazuje-li stěžovatelka na to, že ochranná známka Louis Vuitton č. 370445 nemá rozlišovací způsobilost a že byla v mezidobí Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu v prvním a druhém stupni prohlášena za neplatnou, Nejvyšší správní soud uvádí, že v době rozhodování správních orgánů byla tato ochranná známka platnou a zapsanou, tudíž měl být respektován tento právní stav. Proto je nutno vycházet z toho, že ochranná známka splňovala všechna kritéria pro její zápis, a byla s ní spojena příslušná práva. V dané souvislosti je třeba poukázat na § 33 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, resp. čl. 55 odst. 3 písm. a) nařízení č. 207/2009, dle kterého se účinky zrušení nebo neplatnosti

pokračování

ochranné známky netýkají rozhodnutí ve věci porušení práv z ochranné známky, která nabyla právní moci a byla vykonána před nabytím právní moci rozhodnutí o zrušení nebo neplatnosti ochranné známky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 As 49/2013-44). Celní orgány v době svého rozhodování musely vycházet ze stavu daného zápisu v rejstříku, podle kterého tyto ochranné známky byly platné; opačný přístup, kterého se naopak dovolává stěžovatelka, by naopak vedl k popření zápisu v rejstříku a předchozího zápisného řízení. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že takováto právní úprava není jediná možná, ale na druhou stranu tento způsob byl zákonodárcem zvolen s ohledem na celou úpravu známkového práva a je s ní nedílně svázán; po přisvědčení argumentaci stěžovatelky by se proto musela změnit i zbývající úprava známkového práva a její celý charakter.

[43] Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že celní orgány postupovaly v dané věci v souladu se zákonem, pokud předmětné dámské kabelky zajistily a rozhodly o uložení pokuty. V tomto směru je irelevantní, že zákon umožňuje rovněž vlastníkově dotčených ochranných známek domáhat se soukromoprávní ochrany svých práv, neboť obě možnosti jsou možné a stojí při zohlednění svých specifik vedle sebe.

[44] Ve vztahu k argumentaci stěžovatelky ohledně toho, že v mezidobí se změnila správní praxe žalovaného, jak dokládá rozhodnutí č.j. 57324/2013-900000-304.7 a že nebyla naplněna materiální stránka deliktu, Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že je nepřipustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s., neboť stěžovatelka touto argumentací uplatňuje zcela jiné důvody, než které uplatnila v řízení před krajským soudem. Tato argumentace je totiž vystavena na skutkových novotách, ke kterým Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. nemůže přihlížet.

[45] Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

[46] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, „kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na něž je toto rozhodnutí postaveno.“ K obdobným závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ve kterém uvedl, že „ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení před Nejvyšším správním soudem (myšleno v řízení o kasační stížnosti) připuštěno uplatnění skutkových a právních novot (zde srov. též ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.) vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na něž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (obdobně jako § 109 odst. 4 s. ř. s., vylučující možnost dodatečného uplatňování argumentů skutkových) tedy nesleduje restriktci

práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně. Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu vigilantibus jura postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponесou (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případné nepříznivé důsledky.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 – 39, bylo konstatováno, že „podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tato výhrada dopadá i na případy, kdy žalobce sice onu námitku před soudem uplatnil, učinil tak však až po uplynutí lhůty k podání žaloby.“

[47] Řízení o kasační stížnosti jako mimořádném opravném prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. slouží k přezkumu zákonnosti a správnosti rozhodnutí krajských soudů; nevytváří proto novou instanci k přednesu další skutkové a právní argumentace pro žalobce. Nejvyšší správní soud se tedy za dané procesní situace nemůže věcně vyjádřit k argumentaci ohledně změny správní praxe žalovaného a o naplnění materiální stránky deliktu. Tuto argumentaci stěžovatelka uvedla až v kasační stížnosti, což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s., které ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu zakotvuje koncentraci řízení před krajskými soudy, tj. stěžovatelka měla veškerou svou argumentaci dokládající podle jejího názoru nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí uvést již v řízení před krajským soudem ve lhůtě podle ustanovení 72 s. ř. s.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[48] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[49] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému pak podle obsahu spisu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu